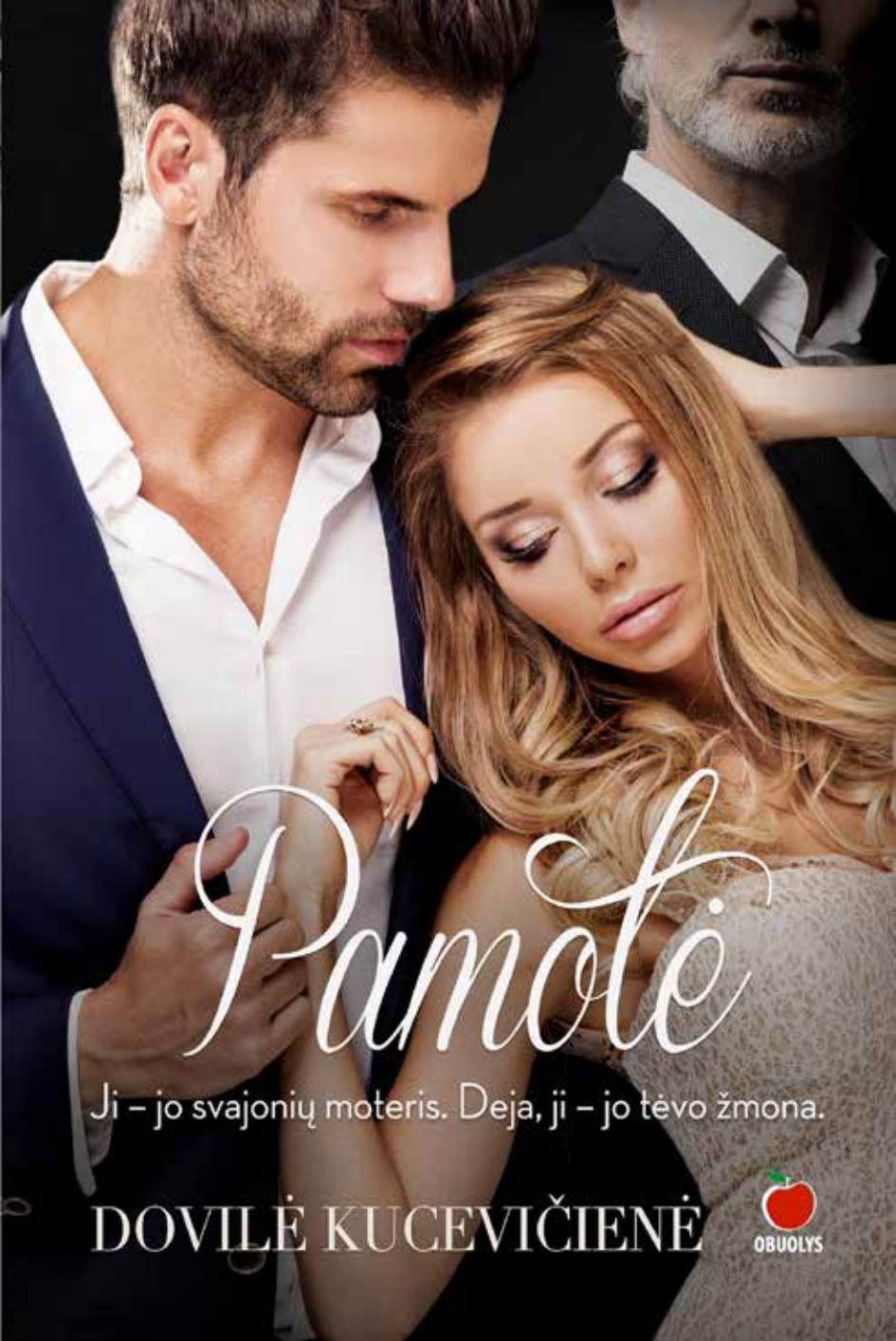

Pamotė

Ji – jo svajonių moteris. Deja, ji – jo tėvo žmona.

DOVILĖ KUČEVIČIENĖ

DOVILĖ KUCEVIČIENĖ

Pamotė

Romanas

Skiriu gyvenimo vyrui Artūrai

Liepa

– Jūs turbūt juokaujate? Siūlyte visišką absurdą. Manau, nevykusiai pajuokavote, direktoriau. – Tai, ką išgirdau iš savo boso lūpų, mane tiesiogine to žodžio prasme šokiravo. Protas patyrė totalų sukrėtimą, o galvoje tarsi kažkas sprogo. Kūną sukaustė panika, nes direktoriaus pokštas, tikiuosi, kad tai tikrai pokštas, pasirodė visiškai nejuokingas.

– Liepa, aš kalbu visiškai rimtai. Esu viską apsvarstęs. Man šito reikia netgi labiau nei tau, – ramiai mintis toliau dėstė Dainius.

– Nežinau, ką jums atsakyti, bet mano protas to nepriima... – man net kvėpuoti darosi sunkiau. Išplėtusi akis stebiu savo direktorių ir nesuprantu – man su proteliu blogai ar jam.

– Liepa, aš juk neprašau tavęs miegoti su manimi. Aš tik prašau būti mano žmona. Juk puikiai žinai mano situaciją.

Tik tavimi galiu pasikliauti. Per šiuos porą metų tapai mano dešiniąja ranka, esi tobuliausia patikėtinė, – ramiai žvelgia į mane, o aš niekaip nesuprantu, kaip galima apie tokius dalykus kalbėti tokiu akmeniniu veidu.

– Jūs prašote už jūsų tekėti?.. Bet juk suprantate, kaip tai atrodoys visuomenei. Aš būsiu garsiausia barakuda Lietuvoje. Jūsų sūnus sužinojęs mane su žemėmis sumaišys. Mano tėvai manęs nesupras, o jūsų nesupras Akvilė. Juk ji svajoja apie santuoką su jumis. Jūs daugiau kaip metus kartu, ir ji beveik pasiskelbė jūsų sužadėtine. Ar nepagalvojate, kiek priešų įgyčiau sutikusi? – bandau logiškai argumentuoti.

– Suprantu tave, bet į Akvilę man visiškai nuspjaut. Ir tegul ji skelbiasi kuo nori, niekada nieko jai nežadėjau. Ji buvo tik eilinė moteris, skirta pramogai. Tavo tėvams abu paaiškinsime situaciją, o aplinkiniai mums neturėtų rūpėti. Juk puikiai žinai posakį: „Šunys loja, o karavanas eina“. Gyvename ne dėl kitų.

Iš kur tiek ramybės kalbant apie tokius dalykus? Taip ir norisi jį kažkaip papurtyti, kad į protą sugrižtų.

– Negi tai vienintelė išeitis? – viduje viskas verčiasi aukštyn kojomis. Negaliu patikėti, kad mes apie tai kalbame.

– Liepa, niekas geriau už tave nežino tikrosios situacijos. Man reikia patikimo žmogaus, kuriam perleisiu įmonės valdymą, nes Danielius, vos tik stojęs už įmonės vairo, iškart ją parduotų. Nenoriu, kad mano viso gyvenimo darbas

atitektų konkurentams, nes jie kaip skėriai laukia mano pasitraukimo.

– Aš bijau, man nepavyks, bijau, kad neatlaikysiu visų spaudimo.

Vien nuo minties negera, pagalvojus apie tai, kas manęs ir mūsų laukia, jei tik pradėsime vykdyti Dainiaus, mano direktoriaus, sugalvotą planą.

– Liepa, juk supranti, kad man liko mažai. Po paskutinio apsilankymo pas gydytojus sužinojau, kad turiu ruoštis blogiausiam. Man liko ne daugiau kaip pusmetis... – Matau, kaip skausmo šešėlis praskrieja jo veidu. Žinoti, kad tavo dienos suskaičiuotos ir dar jose daug kančios...

– Man baisu. Kodėl jums gyvenimas toks negailestingas? Abejoju, ar pajėgsiu įgyvendinti jūsų prašymą. – Virpu visu kūnu, bijau pasmerkti save visų akyse.

– Žinau, kad daug tavęs prašau. Bet juk ne veltui. Apmokėsiu tavo skolas, kurių turi daug...

– Iš kur jūs sužinojote? – išsigąstu ir labai nustembu, apie skolas žino tik mano draugės, net tėvams nieko nesakiau.

– Mano darbuotojai visada yra stebimi. Teikdamas šį pasiūlymą pašniukštinėjau daugiau. Juk pati supranti, kad be pagalbos tau tektų mokėti labai ilgai. O aš būsiu dosnus. Tavo alga padidės net tris kartus, o metinė premija padės visiškai padengti įsiskolinimus. Na, Liepa, ar įtikinau? Ar sutinki už manęs tekėti? – ištiesia man savo ranką, o aš

įsitveriu į ją kaip į gelbėjimosi ratą nuo skolų, kuriose baigiu paskęsti.

– Sutinku, – pačiai sunku patikėti, kad pasiryžau. Bet jau antrus metus gyvenu skaičiuodama centus. Išpirka už mano nusikaltimą labai brangiai kainuoja. O dabar ir mamos sveikata pradėjo šlubuoti, privalau jiems padėti, bet dabartinėje situacijoje niekaip nepajėgčiau.

Danielius

Sunku, kai gyvenimas verčiasi aukštyn kojom. Pasibaigė mano sutartis su Niujorko „Knicks“ komanda – draugiškai sutarėme, kad jos nepratęsimė. Puikiai suprantu, kad metai bėga ir mano jėgos ne tokios kaip buvo pradžioje. Atidaviau jiems penkerius savo gyvenimo metus, todėl atsisveikinome audringomis, pergale mūsų komandai nulėmusiomis – paskutinėmis man – rungtynėmis. Tikrai iš širdies džiaugiausi ir kartu liūdėjau dėl šio gyvenimo pasikeitimo.

Aštuoniolika metų Amerika buvo mano namai. Tėvas mane – tada dar paauglį – tikrąja to žodžio prasme išgrūdo ten mokytis ir žaisti. Daugelio svajonių šalį, bet tik ne mano. Priešinausi tam, nes mačiau, kad mamai kažkas negerai, nes ji tiesiog vyto akyse. Bet tėvas buvo kategoriškas ir mano prašymų nesiklausė. Nesutiko atidėti mano išvykimo. Nenorom, bet palikau namus. Vos spėjau apšilti kojas

Finikse, kai man buvo pranešta, kad mama mirė – ją „suėdė“ vėžys. Tėvas net nenupirko bilių į laidotuves, teikdamas, kad mano sugrįžimas per ilgai užtruks, o mamos vis tiek nesugrąžinsiu. Jis norėjo greičiau atsisveikinti su ja. Tą kartą tiesiog pasiutau. Bet buvau paauglys, priklausantis nuo tėvo malonės, neturėjau tiek pinigų, kad nepaklusęs pats parvyčiau.

Keikiau tėvą, keikiau visą pasaulį, nes mamą dievinau. Ir jos ašaros atsisveikinant su manimi tiesiog žudė. Juk ji žinojo, kad su manimi atsisveikina visiems laikams. Po to tėvas moteris keitė kaip kojines. Nustojau su juo bendrauti. Jis siuntė man pinigų, kol pagaliau pajėgiau pats save išlaikyti. Pirmoji mano sutartis su Finikso „Suns“ leido man išdidžiai atsisakyti tėvo išlaikymo. Po to keitėsi komandos, keitėsi miestai, keitėsi honorarai – galėjau sau leisti viską, tačiau neišlaidavau. Juk kiekvienas krepšininkas žino, kad jo karjera tęsiasi, kol jėgos ir sveikata leidžia, todėl reikia išspausti maksimumą.

Atvykęs į Niujorko Lagvardijos oro uostą skubėjau į Lietuvą, skrendantį į Vokietiją, o iš ten pakelsiu sparnus į Lietuvą. Nesilankiau ten aštuoniolika metų, tik draugai buvo atvykę aplankyti, net „Ryto“ komandos treneris asmeniškai atskrido pasirašyti sutarties. Grįžtu į Lietuvą, „Ryto“ komandoje užbaigsiu savo krepšininko karjerą, sutartis pasirašyta metams.

Ižengęs į oro uostą pamatau savo komandos draugus su didžiausiu plakatu. Maikas, Džordžas ir Kevas atvyko išlydėti manęs, jiems neužteko atsisveikinimo vakarėlio „King Cole“ bare.

– Jums dar nepakako? Taip mane mylite, kad bučinių negana? – šaipausi iš jų plakato, kuriame trys Disnėjaus personažai lieja ašarų upelius.

– *Biče*, mums negana. Kaip dabar mūsų ketveriukė be tavęs? – apsimestinai virkauja Maikas.

– Dani, tikiuosi, mus lankysi ir mūsų vakarėliai nesi-
baigs? – viltingai kilsteli antakį Kevas.

– Jūs patys galėsite mane lankyti Lietuvoje. Nėra gražesnių moterų už lietuvaites, – mirkteliu.

– Žinom, kad nemeluoji, vien pasižiūrėjus į tavo Rusnę seilės tįsta, jeigu visos ten tokios, mūsų neatsikratysi, – baigia ašaroti Maikas.

– Tas atstumas – vienas niekis, tik reikia noro, – jau ir pats save guodžiu. Juk šie vyrai man kelerius metus atstojo šeimą. Jie buvo tie, su kuriais praleidau ir laimės, ir liūdesio akimirkas. O dabar tenka išsiskirti.

– Dani, buvai mūsų vedlys, dabar be tavęs bus liūdna, – prabyla mažakalbis Džordžas.

– Juk ir jūs, vaikinai, pasiskirstėte po savo miestus, visi išvykome į savo gimtuosius kraštus. Juk sava žemė šaukia, – Lietuvos ilgesys pasidarė kone juntamas.

– Bet tik tu vienas išskrendi už Atlanto. Mes liekame Amerikoje, – plekšnodamas per petį lydi mane iki registracijos Kėvas.

– Šiais laikais atstumas ne kliūtis. Reikia tik panorėti, kelios valandos ore ir mes vėl visi drauge, – apkabinu draugus, nes toliau lydėti jie manęs negali.

– Visi už vieną... – sušunka draugai, kai pasuku link patikros posto.

– Ir vienas už visus, – atsakau jiems.

Liepa

Kodėl gyvenimas Dainiui toks neteisingas. Kai visą gyvenimą dirbęs ir siekęs aukštumų žmogus pagaliau gali mėgautis savo uždirbtais vaisiais, jam gyvenimas pakiša „kiaulę“. Ir dar tokią, kuri taip apverčia gyvenimą, kad nieko gero ir gražaus jau negali tikėtis.

Kai prieš pusę metų Dainiui buvo diagnozuota plaučių fibrozė, gyvenimas jam tarsi sustojo. Patirtą šoką ir apėmusią baimę bandė paskandinti alkoholyje. Tačiau po kelių dienų jis suėmė save į rankas ir pradėjo intensyvių gydymosi kursą. Tuo metu netiesiogiai perėmiau įmonės valdymą. Nors pasipiktinusių buvo daugybė, kad esu per jauna, per kvaila, kad tikrai nesusitvarkysiu, bet laikas parodė – įmonės vairą laikiau stipriai ir jis nenuplaukė nei į svetimus vandenis, nei atsidaužė į uolas. Nors audrų buvo ne viena.

Dainius man buvo tarsi tėvas, kurį labai gerbiau. Nes jis visada labai korektiškai su manimi bendravo, mokė ir perdavė daug žinių. O jo seno mergišiaus etiketė mane tiesiog pykdė. Gal jis ir pakvailiodavo, bet niekada darbo ir asmeninių santykių nepainiodavo. Ir nors į mane nė karto nepažvelgė kaip į moterį, tačiau šiandien būtent aš stoviu metrikacijos biure susikibusi su juo už rankų ir kartoju prieaišką.

Ceremonija labai kukli, mūsų santuokos liudininkai – Dainiaus geriausias draugas Rokas ir mano ištikimoji patinė Karina.

Dainius kaip visada su dalykiniu kostiumu, o aš apsivilkau dramblio kaulo spalvos laisvo kirpimo kelnes ir tokios pat spalvos švarkelį. Plaukus pasukau sruogomis, o švelnus makiažas tik paryškino mano akių mėlynę. Rankoje laikiau vienišą raudoną rožę ilgu kotu, kuri puikiai derėjo su mano raudonais aukštakulniais. Žiedus mums išrinko Dainius, paprastus, tradicinius, tik truputį platesnius.

Stovėjau prieš metrikacijos darbuotoją, kuri buvo labai oficiali. Atrodė, kad mane smerkia, nes pati labiau pagal amžių tiktų į žmonas Dainiui nei aš. Mačiau jos akyse pašaipą ir pasmerkimą. Žinojau, kad žengus per Vilniaus santuokų rūmų duris mus pasitiks žurnalistai su fotoaparatais blykstėmis, ir to smerkimo sulauksiu dar daugiau. Tam ruošiausi, tik stipriai abejoju, ar įmanoma pasiruošti tam, kas įvyko.

Lyg robotas judėjau ir atlikau man sakomus veiksmus. Ką kalbėjau ir kokius priesaikos žodžius tariau – neprisime-
nu. Manęs vis neapleido mintys: bėk... bėk... bėk... ką darai,
tai sugriauš tavo gyvenimą...

Iš transo mane pažadino staigus Dainiaus apkabinimas
sveikinant sudarius santuoką ir lengvas, atsargus pakš-
telėjimas į lūpas. Tada staigiai grįžo sąmonė ir suvokimas,
kad žengiau neatitaisomą žingsnį ir prisiėmiau didelę atsa-
komybę už kitą žmogų. Ar atlaikysiu, ar pajėgsiu viską iš-
tverti?

Vos tik išėjus iš metrikacijos biuro, kaip ir tikėjomės,
mus užgriuvo klausimų lavina ir žurnalistai. Dainius oriai
atsakinėjo. Apkabino mane per liemenį, taip parodydamas,
kad mane saugo ir gins nuo visų, kaip ir žadėjo. O aš ban-
džiau kvailai šypsotis ir vaidinti laimingą.

– Ar seniai jūs kartu? Juk dar prieš savaitę matėme jus
su Akvile pietaujantį „Stikliuose“ ir neatrodė, kad tik da-
lykiškai bendraujate, jeigu suprantate, apie ką aš? – nerimo
kažkoks žurnalistas.

– Tarp Akvilės ir manęs buvo užsimezgęs audringas
romanas – tik tiek. Su Liepa jau porą metų dirbame, tik
amžiaus skirtumas mums neleido būti kartu. Bet pagaliau
spjovėme į kitų nuomonės ir nusprendėme, juk gyvename
tik vieną kartą, – lūpomis paliečia mano smilkinį.

– Ar jūsų negąsdina didelis amžiaus skirtumas? Kaip Liepos tėvai reagavo į jūsų meilę? Kokią pavardę pasirinko jaunoji? – vėl klausimai veja vienas kitą.

– Mano žmona pasirinko būti Kazlauskiene. Amžiaus skirtumo nejaučiame, tiesa, mieloji? – pažvelgė į mane su šypsena Dainius. Aš tik instinktyviai palingavau galvą. – O tėvai reagavo normaliai, argi aš jau tokia bloga kandidatūra? – klausimu į klausimą atsakė Dainius.

Klausimai plaukė vienas po kito, bet Dainius visus nutildė, paprašydamas laiko mums, ir prižadėjęs, kad po medaus mėnesio į visus klausimus bus atsakyta, jei tik kuri nors laida panorės juos užduoti.

Įsėdę į mūsų laukiantį visureigį „Bentley Bentayga“ su liudininkais patraukėme į Trakus, kur buvo užsakytas staliukas šios dienos paminėjimui. Juk niekas, išskyrus mus, nežinojo, kad ši santuoka tik formalumas. Kad ši santuoka – tai oficialus susitarimas tarp dviejų žmonių. Kai abu daro vienas kitam paslaugą. Tik kuris iš šio kontrakto išloš, o kuris praloš? Man spaudė širdį nežinia ir nerimas. Jaučiau, kad pralošusioji pusė būsiu aš.

Dėl šios santuokos ilgai mane atkalbinėjo Linutė su Karina. Jos nesuprato mano pasirinkimo. Tačiau niekaip kitaip man padėti negalėdamos pagaliau pasidavė mano ašaroms ir prisiekė palaikyti mane, kad ir kokią nesąmonę, jų galva, aš darau.

Skaitykite likusius
222 iš **240** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykle.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Nuo neapykantos iki meilės tik vienas žingsnis?
O gal viena nevaldomos aistros kupina naktis?

Krepšininko karjerą JAV baigęs Danielius sugrįžta į Lietuvą ketindamas likti gyventi tėvynėje. Netrukus jis gauna kvietimą. Nors daugybę metų nematytam tėvui Danielius jaučia vien neapykantą, vis dėlto sutinka su juo pavakarieniauti. Vakarienės metu Dainius padaro sūnui staigmeną – supažindina su jaunute naująja žmona Liepa. Gražuolė pamotė iš karto krenta Danieliui į akį, tačiau panieka akimirksniu užgožia trapius jausmus. Netrukus tėvas Danieliui prisipažįsta sunkiai sergantis, jo dienos suskaičiuotos. Kamuojamas prieštarų jausmų Danielius vis daugiau laiko ima leisti su tėvu, nenoromis kitomis akimis pamato ir Liepą – ar tikrai ji turtų siekianti barakuda? Ką gi ji slepia? Kodėl ištekęjo už Dainiaus, kuris jai tikėtų į tėvus? Ir kodėl ji taip vengia Danieliaus? Pavojus gyvybei, šeimos paslaptys, akla neapykanta ir pavydas kelia grėsmę, atrodo, nuo pat pradžių pasmerktai Danieliaus ir Liepos meilei. Ar pergalę švęs priešai, ar vis dėlto nugalės teisingumas ir tyriausi jausmai?

JUMS TAIP PAT PATIKS

AISTROS, INTRIGŲ IR VEIKSMO KUPINAS MEILĖS ROMANAS

Jeigu jums patiko Dovydas Kucevičiaus romanai „Tarp meilės ir milijono“ ir „Kai meilė brangesnė už gyvenimą“, privalote perskaityti ir naująjį romaną „Pamotė“.

OBUOLYS

nuo 2004

#obuolys.lt

ISBN 978-609-484-635-9

9 786094 846359

www.obuolys.lt

Knygos pigiau, įdomybei ir išraiškai nemokamai

KITI FORMATAI:

Audiodis
knyga

Elektroninė
knyga

Visiškai nuotraukos © Shutterstock
ir kitų autorių nuotraukos